ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 6ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση C-299/93,

Ernst Bauer, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Ispra (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον Giorgio Gozzi, δικηγόρο στο Corte di cassazione της Ιταλίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10 Rue Mathias Hardt,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Vicenza, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την αναγνώριση του παρανόμου και την ακύρωση της αιτήσεως αποδόσεως ενός ακινήτου εκμισθωμένου για χρήση κατοικίας, καθώς και της αυξήσεως του μισθώματος του εν λόγω ακινήτου, την επιστροφή του

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

επιπλέον μισθώματος που καταβλήθηκε βάσει της αυξήσεως αυτής, καθώς και την αποκατάσταση της ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που προξενήθηκαν από την πρόωρη απόδοση του ακινήτου,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. A. Schockweiler, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή) και G. Hirsch, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Φεβρουαρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Μαΐου 1993, ο Ernst Bauer, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τοποθετημένος στο Κοινό Κέντρο Ερευνών στην Ispra (Ιταλία), άσκησε, βάσει ρήτρας διαιτησίας συνομολογηθείσας δυνάμει του άρθρου 153 της Συνθήκης Ευρατόμ, προσφυγή-αγωγή κατά την Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντικείμενο την αναγνώριση του παρανόμου και την ακύρωση της αιτήσεως αποδόσεως ενός ακινήτου εκμισθωμένου για χρήση κατοικίας, καθώς και της αυξήσεως του μισθώματος του εν λόγω ακινήτου, την

επιστροφή του επιπλέον μισθώματος που καταβλήθηκε βάσει της αυξήσεως αυτής, καθώς και την αποκατάσταση της ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που προξενήθηκαν από την πρόωρη απόδοση του ακινήτου.

2 Την 1η Φεβρουαρίου 1965, ο Bauer μίσθωσε ένα διαμέρισμα επί της Via Enrico Fermi, αριθ. 14, στην Ispra, το οποίο περιλαμβανόταν μεταξύ των ακινήτων που είχε θέσει η Ιταλική Κυβέρνηση στη διάθεση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας για περίοδο ενενήντα εννέα ετών βάσει της συμφωνίας περί ιδρύσεως κοινού κέντρου πυρηνικών ερευνών γενικού ενδιαφέροντος, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 22 Ιουλίου 1959 (GURI αριθ. 212 της 31ης Αυγούστου 1960).

3 Αυτή η σχέση μισθώσεως απετέλεσε το αντικείμενο μιας σειράς συμβάσεων, από τις οποίες η τελευταία, της 1ης Ιουνίου 1969, συνήφθη για ένα έτος, από 1ης Ιουνίου 1969 έως 31 Μαΐου 1970, ανανεούμενη σιωπηρώς κατ' έτος εφόσον δεν υπήρχε καταγγελία εκ μέρους ενός των συμβαλλομένων, η οποία έπρεπε να κοινοποιηθεί, με συστημένη επιστολή έναντι αποδείξεως παραλαβής, τουλάχιστον τρεις μήνες πριν από τη λήξη της μισθώσεως. Η σύμβαση προέβλεπε ότι η μίσθωση θα λυόταν προώρως σε περίπτωση λύσεως της σχέσεως εργασίας που συνέδεε τον μισθωτή με το Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra ή αν εξέλειπαν οι υπηρεσιακές ανάγκες που είχαν υπαγορεύσει τη χορήγηση της κατοικίας στον μισθωτή.

4 Το άρθρο 16 της εν λόγω συμβάσεως προέβλεπε τα εξής: «Για τις διαφορές που θα ανακύψουν από την παρούσα σύμβαση αρμόδιο είναι μόνο το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η σύμβαση διέπεται από την ιταλική νομοθεσία.»

5 Στις 31 Ιανουαρίου 1990, η Επιτροπή, με συστημένη επιστολή έναντι αποδείξεως παραλαβής, ανακοίνωσε στον Bauer ότι κατήγγελλε τη σύμβαση μισθώσεως του εν λόγω διαμερίσματος από 1ης Ιουνίου 1990, λόγω της ανάγκης εκτελέσεως εργασιών αναδιαρρυθμίσεως και εκσυγχρονισμού στα κτίρια κατοικιών του Κοινού Κέντρου Ερευνών, και τον κάλεσε να εκκενώσει το διαμέρισμα πριν από την 1η Απριλίου 1991. Η Επιτροπή επανέλαβε το αίτημά της

αυτό με συστημένες επιστολές της 29ης Απριλίου 1991, της 30ής Ιουλίου 1992 και της 28ης Σεπτεμβρίου 1992, παρατείνοντας την προθεσμία αποδόσεως του διαμερίσματος έως τις 31 Δεκεμβρίου 1992.

6 Στις 22 Οκτωβρίου 1992, ο Bauer υπέβαλε, κατά των αποφάσεων που περιείχαν οι επιστολές της 30ής Ιουλίου και της 28ης Σεπτεμβρίου 1992, διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Η Επιτροπή δεν απάντησε στη διοικητική αυτή ένσταση.

7 Εν τω μεταξύ, με συστημένη επιστολή της 5ης Αυγούστου 1992, η Επιτροπή ζήτησε την αναπροσαρμογή, από 1ης Αυγούστου 1992, του μηνιαίου μισθώματος, που ανερχόταν σε 135 602 ιταλικές λίρες (LIT) συμπεριλαμβανομένων των εξόδων θερμάνσεως και ηλεκτρικού ρεύματος, στις 397 265 LIT. Στις 4 Νοεμβρίου 1992, ο Bauer υπέβαλε νέα διοικητική ένσταση, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της αποφάσεως που περιείχε η ως άνω επιστολή. Η Επιτροπή και πάλι δεν απάντησε στη διοικητική ένσταση.

8 Με επιστολή της 6ης Μαρτίου 1993, ο Bauer δεν δέχθηκε την προσφορά της Επιτροπής, που διατυπώθηκε ιδίως με επιστολές της 14ης Ιανουαρίου και της 3ης Μαρτίου 1993, να θέσει στη διάθεσή του για δύο έτη, βάσει νέας συμβάσεως, ένα άλλο διαμέρισμα αντιστοίχων χαρακτηριστικών. Αντιθέτως, δήλωσε ότι ήταν πρόθυμος να μετακομίσει σε άλλο διαμέρισμα υπό τους όρους της συμβάσεως της 1ης Ιουνίου 1969, η ισχύς της οποίας — όπως ισχυριζόταν — θα έληγε μόλις τον Μάιο του 1994. Ο Bauer επιβεβαίωσε την άποψη αυτή με νέα επιστολή της 31ης Μαρτίου 1993.

9 Η Επιτροπή, με επιστολή της 18ης Μαΐου 1993, ανακοίνωσε ότι οι εργασίες ανακαινίσεως του διαμερίσματος θα άρχιζαν στις 24 Μαΐου 1993 και ζήτησε από τον Bauer να εκκενώσει το διαμέρισμα το συντομότερο δυνατόν. Στις

6 Ιουλίου 1993, ήτοι μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής-αγωγής, ο Bauer εκκένωσε το επίδικο διαμέρισμα και μετακόμισε σε διαμέρισμα, επίσης στην Ispra, το οποίο μόλις είχε αγοράσει.

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

10 Προκαταρκτικώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, καίτοι με το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής του ο Bauer αναφέρεται στις δύο διοικητικές ενστάσεις που υπέβαλε βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η υπό κρίση διαφορά δεν αφορά αποφάσεις που ελήφθησαν από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή στο πλαίσιο της υπηρεσιακής σχέσεως που συνδέει τον Bauer με την Επιτροπή, αλλά τη σχέση που απορρέει από τη σύμβαση μισθώσεως της 1ης Ιουνίου 1969. Ως εκ τούτου, η προσφυγή-αγωγή στηρίζεται στις διατάξεις του άρθρου 153 της Συνθήκης και στη ρήτρα διαιτησίας που προβλέπει το άρθρο 16 της εν λόγω συμβάσεως.

11 Κατά το άρθρο 54 του ιταλικού νόμου 392 της 27ης Ιουλίου 1978, ο οποίος διέπει τις μισθώσεις αστικών ακινήτων (GURI αριθ. 211 της 29ης Ιουλίου 1978), είναι άκυρη κάθε ρήτρα με την οποία οι συμβαλλόμενοι συνομολογούν ότι οι διαφορές που αφορούν καθορισμό του μισθώματος θα επιλύονται με διαιτησία. Ωστόσο, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή στην ως άνω ρήτρα διαιτησίας, από την απόφαση της 8ης Απριλίου 1992, C-209/90, Επιτροπή κατά Feilhauer (Συλλογή 1992, σ. I-2613, σκέψη 13), προκύπτει ότι η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να επιληφθεί υποθέσεως που αφορά ορισμένη σύμβαση κρίνεται ενόψει των διατάξεων και μόνον του άρθρου 181 της Συνθήκης ΕΟΚ, το οποίο είναι ταυτόσημο με το άρθρο 153 της Συνθήκης Ευρατόμ, και των όρων της ρήτρας διαιτησίας, χωρίς να μπορούν να του αντιταχθούν διατάξεις του εθνικού δικαίου που θα εμπόδιζαν, ενδεχομένως, την αρμοδιότητά του.

12 Συνεπώς, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο, βάσει του άρθρου 153 της Συνθήκης και του άρθρου 16 της συμβάσεως της 1ης Ιουνίου 1969, να επιληφθεί της παρούσας διαφοράς.

Επί της καταγγελίας της συμβάσεως

13 Πρώτον, ο Bauer ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ως παράνομες και στερούμενες κάθε εννόμου αποτελέσματος και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει τις οχλήσεις που του απηύθυνε η Επιτροπή στις 30 Ιουλίου και στις 28 Σεπτεμβρίου 1992 ζητώντας του να εκκενώσει το επίδικο διαμέρισμα.

14 Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, με τις οχλήσεις αυτές, η Επιτροπή κάλεσε τον προσφεύγοντα-ενάγοντα να εκκενώσει το επίδικο διαμέρισμα κατόπιν καταγγελίας της συμβάσεως, στην οποία προέβη με συστημένη επιστολή της 31ης Ιανουαρίου 1990. Υπό τις συνθήκες αυτές, με την προσφυγή-αγωγή του Bauer ζητείται, κατ' ουσίαν, να αναγνωριστεί το παράνομο της καταγγελίας της συμβάσεως και όχι των οχλήσεων με τις οποίες ζητήθηκε, κατόπιν της καταγγελίας αυτής, η απόδοση του διαμερίσματος.

15 Δεν αμφισβητείται ότι ο Bauer εκκένωσε το διαμέρισμα οικειοθελώς στις 6 Ιουλίου 1993, ήτοι μέτα την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής-αγωγής. Υπό τις συνθήκες αυτές, και υπό την επιφύλαξη του τρίτου αιτήματός του, με το οποίο ζητεί την αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη από την πρόωρη εκκένωση του εν λόγω διαμερίσματος, ο προσφεύγων-ενάγων δεν έχει πλέον συμφέρον στην έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου αναγνωρίζουσας ότι η σύμβαση κατηγγέλθη παρανόμως ή ακυρώνουσας την καταγγελία που περιέχει η επιστολή της 31ης Ιανουαρίου 1990. Συνεπώς, το πρώτο αίτημα του προσφεύγοντος-ενάγοντος πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αναζητήσεως των επιπλέον ποσών που καταβλήθηκαν κατόπιν της αυξήσεως του μισθώματος

16 Δεύτερον, ο Bauer ζητεί να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του επιστρέψει τα επιπλέον ποσά που κατέβαλε, από την 1η Αυγούστου 1992 και μέχρι την ημέρα κατά την οποία εκκένωσε το διαμέρισμα, λόγω της αυξήσεως του μισθώματος την οποία απαίτησε η Επιτροπή με επιστολή της 5ης Αυγούστου 1992. Ο Bauer

υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, δυνάμει του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 1, 3 και 65 του προμνησθέντος ιταλικού νόμου 392 της 27ης Ιουλίου 1978, για τις συμβάσεις που ίσχυαν κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος του εν λόγω νόμου, ήτοι στις 30 Ιουλίου 1978, και οι οποίες δεν υπέκειντο σε εκ του νόμου παράταση της ισχύος τους, προβλέφθηκε ότι η εκ του νόμου ισχύς τους θα ήταν τετραετής από της ενάρξεως της μισθώσεως ή από της τελευταίας αναμισθώσεως, θα ανανεώνονταν δε σιωπηρώς ανά τετραετία. Κατά τον Bauer, οι διατάξεις αυτές έχουν εφαρμογή στη σύμβαση της 1ης Ιουνίου 1969, η οποία, ως εκ τούτου, ίσχυσε για τέσσερα έτη από 1ης Ιουνίου 1978 και ανανεωνόταν έκτοτε ανά τετραετία έως τις 31 Μαΐου 1994. Προ της τελευταίας αυτής ημερομηνίας, η Επιτροπή δεν μπορούσε να απαιτήσει καμία αύξηση του μισθώματος.

17 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη αυτού του αιτήματος επικαλούμενη τη νομολογία του Corte di cassazione (απόφαση αριθ. 1743 της 14ης Μαρτίου 1984), σύμφωνα με την οποία ο νόμος 392 της 27ης Ιουλίου 1978 δεν έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις στις οποίες ένας δημόσιος οργανισμός, βάσει των ισχυουσών κανονιστικών διατάξεων, χορηγεί υπηρεσιακή κατοικία σε μέλος του προσωπικού του λόγω των καθηκόντων που αυτό ασκεί και του εξ αυτών απορρέοντος συμφέροντος του ιδίου του οργανισμού να συνδράμει το εν λόγω μέλος του προσωπικού. Δεδομένου ότι η Επιτροπή εξομοιώνεται προς ιταλικό δημόσιο οργανισμό, η επίδικη σύμβαση μισθώσεως εμπίπτει στην εξαίρεση που δέχεται αυτή η νομολογία και, ως εκ τούτου, διέπεται από τις περί μισθώσεως διατάξεις του ιταλικού Αστικού Κώδικα. Κατά συνέπεια, η επίδικη σύμβαση, η οποία συνήφθη για ένα έτος από 1ης Ιουνίου 1969, ανανεωνόταν σιωπηρώς κατ' έτος έως ότου η Επιτροπή, με συστημένη επιστολή της 31ης Ιανουαρίου 1990, προέβη στην καταγγελία της συμβάσεως από 1ης Ιουνίου 1990. Από την τελευταία αυτή ημερομηνία, η Επιτροπή ήταν ελεύθερη να απαιτήσει αύξηση του μισθώματος.

18 Το Δικαστήριο, προκειμένου να κρίνει επί του αιτήματος αυτού, πρέπει να καθορίσει αν η σύμβαση της 1ης Ιουνίου 1969 εμπίπτει στις διατάξεις του νόμου 392 της 27ης Ιουλίου 1978, ενόψει της προμνησθείσας νομολογίας του Corte di cassazione (βλ. επίσης την απόφαση αριθ. 7545 της 9ης Ιουλίου 1991), κατά την οποία εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω νόμου οι υπηρεσιακές κατοικίες οι οποίες εκμισθώνονται από δημόσιο οργανισμό στους υπαλλήλους του βάσει ειδικής κανονιστικής ρυθμίσεως ή ως στοιχείο των αποδοχών τους.

19 Συναφώς, πράγματι η Επιτροπή, λόγω των δραστηριοτήτων που ασκεί και της φύσεως της σχέσεως εργασίας που διέπει τους μονίμους υπαλλήλους της, μπορεί να εξομοιωθεί προς ιταλικό δημόσιο οργανισμό στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως. Ωστόσο, η επίδικη σύμβαση δεν πληροί τα κριτήρια που απορρέουν από τη νομολογία του Corte di cassazione. Συγκεκριμένα, δεν έχει τη μορφή παραχωρήσεως και δεν συνομολογήθηκε βάσει ειδικής κανονιστικής ρυθμίσεως. Εξάλλου, η χορήγηση στέγης δεν αποτελεί στοιχείο των αποδοχών του υπαλλήλου. Συνεπώς, και χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί κατά πόσον, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η νομολογία που η ίδια επικαλείται επιβάλλει πράγματι την υπαγωγή των περιπτώσεων παραχωρήσεως υπηρεσιακής στέγης στις περί μισθώσεως διατάξεις του Αστικού Κώδικα, η επίδικη σύμβαση εμπίπτει στις διατάξεις του νόμου 392 της 27ης Ιουλίου 1978.

20 Όμως, κατά τις διατάξεις του άρθρου 43 του εν λόγω νόμου, είναι απαράδεκτο κάθε αίτημα καθορισμού ή αναπροσαρμογής του μισθώματος αν δεν έχει προηγηθεί η υποβολή αιτήσεως συμβιβασμού που προβλέπει το επόμενο άρθρο. Το απαράδεκτο αυτό λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας και σε οποιονδήποτε βαθμό δικαιοδοσίας. Το άρθρο 44 προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι η αίτηση συμβιβασμού υποβάλλεται στον αρμόδιο δικαστή. Οι διατάξεις αυτές καταργήθηκαν μεν με το άρθρο 89 του νόμου 353 της 26ης Νοεμβρίου 1990 (τακτικό συμπλήρωμα της GURI αριθ. 281 της 1ης Δεκεμβρίου 1990), δυνάμει, όμως, του άρθρου 3 του νομοθετικού διατάγματος 571 της 7ης Οκτωβρίου 1994 (GURI αριθ. 237 της 10ης Οκτωβρίου 1994), το οποίο περιελήφθη, με τροποποιήσεις, στον νόμο 673 της 6ης Δεκεμβρίου 1994 (GURI αριθ. 287 της 9ης Δεκεμβρίου 1994), η κατάργηση αυτή αρχίζει να ισχύει στις 30 Απριλίου 1995.

21 Στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές δεν αφορούν την εφαρμοστέα ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου διαδικασία, αλλά περιορίζονται να προβλέψουν μια προϋπόθεση για την υπαγωγή της διαφοράς ενώπιόν του, έχουν εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση. Η προϋπόθεση αυτή ισχύει ιδίως για τις αιτήσεις επιστροφής των ποσών που καταβλήθηκαν επιπλέον των οφειλομένων μισθωμάτων (πάγια νομολογία του Corte di cassazione: βλ. αποφάσεις αριθ. 5838 της 5ης Νοεμβρίου 1981, αριθ. 1461 της 25ης Φεβρουαρίου 1983, αριθ. 2428 της 14ης Μαρτίου 1988, αριθ. 353 της 13ης Ιανουαρίου 1993, αριθ. 10725 της 28ης Οκτωβρίου 1993).

22 Συνεπώς, πρέπει να διαπιστωθεί αυτεπαγγέλτως ότι δεν προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής του Bauer η αίτηση συμβιβασμού που επιτάσσει ο ιταλικός νόμος και η οποία έπρεπε να υποβληθεί στο Δικαστήριο και ότι, ως εκ τούτου, το δεύτερο αίτημα του προσφεύγοντος-ενάγοντος είναι απαράδεκτο.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

23 Τρίτον, ο Bauer ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει την υλική ζημία και να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη τις οποίες ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της πρόωρης αποδόσεως του επιδίκου διαμερίσματος.

24 Αρκεί η παρατήρηση ότι ο Bauer, αφού αρνήθηκε επί δύο έτη να συμμορφωθεί προς τις αιτήσεις της Επιτροπής περί αποδόσεως του μισθίου, εκκένωσε τελικά το μίσθιο οικειοθελώς και χωρίς να αποβληθεί βιαίως. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να ζητήσει αποζημίωση για ζημία η οποία, εν πάση περιπτώσει, οφείλεται σε συμπεριφορά του ιδίου. Κατά συνέπεια, το τρίτο αίτημα του προσφεύγοντος-ενάγοντος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

25 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή-αγωγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή ο Bauer ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.

2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Schockweiler Mancini Hirsch

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

F. A. Schockweiler